

Komerossani on enkeli. Se on niin pieni, että se mahtuu istumaan sormenpäälläni. Se on juuri syntynyt, tipahtanut pilvenreunalta, leijunut ikkunan raosta sisään ja ryöminyt oven alta komeroon. Sillä on tuhkanvaaleat hiukset ja pieni, pumpulista tehty mekko. Se miksi enkeli on tipahtanut pilvenreunalta, on arvoitus. Ehkä tuuli on puhaltanut enkelin alas taivaalta. Enkeli on niin pieni, ettei se osaa vielä lentää. Huomasin enkelin ensimmäisen kerran komeroni nurkassa, vaatteiden keskellä. Ensin pelästyin, mutta sitten menin lähemmäs sitä. Enkeli tärisi peloissaan. Otin enkelin varovasti kädelleni. Onneksi käteni olivat lämpimät. Enkeli oli uupunut. Se pani silmänsä kiinni ja nukahti. Katsoin pientä, tuhisevaa enkeliä. Katsoin, kun sen rinta kohoili hengityksen tahtiin. Mietin miten suurelta maailma näyttää pienen enkelin silmin. Sitten nukahdin pieni enkeli kädessäni. Kun heräsin, tunsin jonkun poskellani. Se oli enkeli. Hymyilin enkelille. Enkeli hymyili takaisin, haukotteli ja ojenteli jäseniään. Pienen pienet silmät tapittivat minua. Ensin enkeli tutkaili kasvojani. Sitten se käänsi pään ja huokaisi. Mitähän enkeli ajatteli minusta? Näkikö enkeli rikkinäisen ihmisen? Olin hämmästynyt, koska enkelillä oli maailman kauneimmat silmät. Aivan kuin olisin nähnyt nuo silmät aiemmin. Enkeli sipaisi poskeani. Sillä oli hauraat kädet. Kun katsoin enkeliä, huomasin sen silmissä kyyneleet. Ehkä se yritti kertoa jotain. Kun heräsin aamulla, en löytänyt enää enkeliä. Se oli lähtenyt. Ehkä sen siivet olivat vahvistuneet, tai sitten se oli oppinut lentämään. Kun myöhemmin ajattelin enkeliä, tajusin että enkeli oli siskoni. Sain vihdoon sielulleni rauhan, koska nyt tiedän siskoni olevan turvassa.